

Чуждо село
опустѣло,
никой тукъ не го познава,
никой тукъ не му прощава.
Тѣй седѣха въввѣ яхѣра
само две души —
Крачуланчо и катѣра
съ дългитѣ уши.

Крачуланчо, щомъ си лѣга,
мисли, какъ ли да избѣга,
но проклетиятъ катѣръ
бѣ заключенъ съ катинаръ!
Само рѣдко той напуща
своята тъмница,
та на дѣртата кметица
да помага нѣщо въ кѣщи.
Тя бѣ стара
вещугара
съ две очички тѣй лукави
и запретнати рѣжави.
И стопанинъ бѣше тукъ
само нейниятъ юмрукъ.
Ако тя се начумери,
всичко живо затрепери,
а горкия Крачуланъ
де го стигне, де го свари,
бий съ юмуци и шамари
като цигански тѣпанъ.

*

Но веднѣжъ така се случи,
че пѣдарѣтъ не заключи.

Крачуланъ нощѣта дочека
и отъ радостъ се разплака.
Но си спомни Крачуланъ
своя вѣренъ Караманъ.

Падна нощната тъмница,
всичко въ селото заспива,
и въ яхѣра мълчалива
гледа тъмната луна.

Крачуланъ съ очи засмѣни
тихо пада на колѣни
и съ рѣчичкитѣ си голи
и въ сълзитѣ си облѣнъ,
почна Богу да се моли,
да му прати Караманъ.

Неочаквано въ нощѣта
скръцна малката врата.
Крачуланчо погледъ впери
и отъ радостъ затрепери —
гладенъ, мършавъ и одранъ
вжтре влѣзе Караманъ.

Бързо двамата се спущатъ,
като братя се прегръщатъ,
и се милватъ, и се галятъ,
и отъ радостъ се търкалятъ.

Отъ яхѣра, та на двора
и отъ двора презъ стобора

и по каменния пѣтъ
бѣгатъ, падатъ и летятъ...
Отъ небето месецъ златенъ
сладкѣкъ поздравъ имъ изпрати.

(Краятъ въ 7 книжка)

Славчо Красински.